

benczes s. gábor

graffiti

graffiti

benczes s. gábor

Publio Kiadó
www.publio.hu
2016

ISBN: 9789634432043

© benczes s. gábor
e-mail: szinlap@gmail.com

előre

Persze előre kell szólnom, ez a könyv – nyomtatva, elektronikusan, akárhogy kiadva, de könyv – verseket, gondolatokat tartalmaz. Azoknak szól, akik szeretik a verseket. Meg azoknak is, akik nem, ámde szeretik felismerni, ahol, és ahogy élnek.

Mert élnek...

A verseknek matematikájuk van. Bár én is használom a versírás látható és érezhető elemeit, szótagokat számolok, rímeket kreálok a sorok végére, vagy épp középre, és szinuszgörbéket rajzolok, mégis – fontosabbnak tartom, hogy egy vers gondolkodtasson, hogy szóljon valamiről.

Szóljon...

Ha ezeknek a verseknek a stílusát keresed, nem biztos, hogy be tudod sorolni. Ilyen is, olyan is. Legtöbbször másmilyen. Ezek az írások kisebb-nagyobb képek egymáshoz illesztve, mert a „nagy világ” apró képekből áll. Néha furcsák, ahogy megmutatom, de bármennyire szürrealisztikusak is, azok valóságok – másképp látva.

Képek...

Míg előző könyvemben főként az érző emberről írtam, ebben többnyire a mindennapokról beszélek. Megjegyezném: nem mindig rólam szólnak a versek, amik megjelentek a könyveimben, ne próbálj beleképzelni, annak semmi értelme. De a gondolatok az enyéme, azokat vállalom.

Mert a fejemben születtek...

A versek, amik ebben a kis kötetben vannak hosszúak, rövidek, rímesek, akármilyenek. Feljegyzések. Egy életben látott és érzett pillanatok. Hirtelen felindulások, viták, vívódások eredményei. Megjegyzések. Falra kent, falra fűjt gondolatok.

Graffitik...

utcára szórt illatok

színek és bálványok hátizsákba gyűrve
képekbe tömörített házfalaknak háta
odébb lámpasor út csorba utcatábla
emberek órák fák vassal körbev éve

sietős lábakon hús esőcsepp csillog
tócsába taposó gumik és kockakő
kifestett arcukra mosolyt erőltető
szép hölgyek vállán láthatatlan billog

befordul hirtelen két rendőr a sarkon
mert feltűnő ahogy a szerelmet várom
s ezer meztelen nő ágyékát bámulom
ahogy taposnak a leszórt illatokon

graffiti

rekedten köszönnek a vonuló varjak
villamos vágja át a vén utcák torkát
verdesik az eget a dühös faágak
sírva ölelgetik a kémények sarkát

drótokra felfűzött emberek rohannak
megtalálni végre az elsápadt napot
lihegve billegnek a nyápic széklábak
feledni készülnek a szétszakadt álmot

a zajos utcákon imádkozni értünk
rőt fények borulnak a járda kövére
s mi minden árulást nevetve átlépünk
graffitit festve a világ közepébe

dalok

rigófütty
Armstrong fújja trombitáját
és egy légkalapács

[még ne mozdulj]

még ne mozdulj
tárd szét két kezed
és szívd le mélyen
ezt a poshadt
áporodott és dühös szagot
ami utcáról utcára
szobáról szobára jár

aztán // menj
mikor megérzed
egy útkereszteződés illatát

[közöttünk élnek...]

közöttünk élnek a lomisok
feszülten figyelve a kidobott vasat
közöttünk elveszett embriók
a férfi ki utcán kerget egy halat

közöttünk él ki örül ki morog
a konok a sanda a beautiful
a rozsdás ikarus után loholók
és az is ki holnapra kifakul

mellettünk rohanó hústömeg
üzletet megkötő jólfésült saab
az is ki monoton hiába kéreget
és közöttünk él a szabad a rab

itt a sok lábait szétrakó teenager
a sarokban valaki büzt zihál
az ember az ember az ember
— — — és közöttünk él a halál

kérdések

? hol a város a pad a nő
fűszálon táncoló eső
hova lettek a bűsz vadak
hol a sok kékre festett köröm
nincs ezen a tájon más – – csak

ablakban könyöklő közöny

új világvége

a koszos ablakon kihajol egy lány
két combján harisnya futtatja szemét
a hold most zavartan felkapja fejét
eres lábai közt görcsöt kap a vágy

rozsdás lámpavas földre sújtja magát
üvegbe ragadnak a tekintetek
málló falakon átfestett poszterek –
ne hagyja el senki kurva szobáját

riadtan menekülnek a kék buszok
és befordulnak a mellékutcákba
mind több ember tüsszög: terjed a nátha
s ugatnak újra a politikusok

---

megj.: „Mind több ember tüsszög: terjed a nátha” – idézet Jakob van Hoddis: Világvége c. verséből (ford.: Tandori Dezső); az eredeti vers két sora a 2019-es vírusjárvány miatt aktualizálva

pro forma

hát semmi sem történt míg odavoltál
csak a fű nőtt tovább és zöld lett a fa
s pár hete a szomszédban ült a halál

változás? csak a kurva nap ment odébb
a lépcsők koptak el és a hangom is
// tegnap eladtam az álmom – fillérekért

...semmi sem fontos [bár hogy újra itt vagy
most ketten nézhetjük hogy' rohan a szél]
s ha indulsz – csak pro forma mondom: maradj

megjegyzések

a)

a hír újságban volt – – –
egy benne elejtett szó
tömegeket gyilkolt

b)

hófehér papírra leírtam egy verset
benne volt: kurva – a papír mocskos lett

c)

gondolat mondat... leírtam rossz töröltem
a mondat eltűnt a gondolat megmaradt

d)

mily szép vagyok s te csúf
rezgette színes szárnyait az egynapos lepke
szólt a teknős – így igaz s én száz évig szenvedve
gondolok majd erre

ébred a szél

a férfi elfut a ló leroggyan
az ajtó nem tud nyílani
odafent istenek kártyáznak komoran
egy ember megtanul sírni

hangosan felsikít reszkető kezed
mikor a homlokomhoz ér
ijedten elfordulsz a fájdalom éget
de nézd – markomban már ébred a szél

---

megj.: „A férfi elfut a ló leroggyan Az ajtó nem tud nyílani” – idézet Paul Eluard: A férfi elfut c. verséből (ford.: Illyés Gyula)

hallgatás

hallgatni téged
és hallgatni
hallgatni

fecnik

a)

fuldoklón rohan az északi szél
asztalom remegve lábra kél
papíron menekül három dimenzió

b)

fényeken ülnek a fekete nők
pikk dámák mellett az öltönyök
facebookon csókokat váltanak

c)

szemekben hintázik tenger és Nap
tömegben cikázva hang szalad
pipacsot hoznak a szónokok

színek

ma az ég színe kék és sárga
a nap és vidáman integet
a balkonokon futó muskátli
és én is vidáman de hirtelen
fékez egy piros kiskabát
miatt a sárga villamos oldalán
mosóporreklám és
döbbentre szürkül az ég és jön
a nyikorgó villamos és jön
egy busz kék oldalán színes
mosóporreklám és
csikorogva fékez mert rohan valaki
kék szatyrán
mosóporreklám és
sikít csak állok döbbenten és áll
a sárga villamos és a kék busz oldalán
mosóporreklám és
az ég rémült és fakó és néma
mert ott virít a fekete aszfalt
közepén egy piros kiskabát

egy korty

idegen vagyok egy ismeretlen
kezeddél száddal hiába keresel
minden mozdulat hiábavalóság
hiába faggatsz meleg öleddel

talán fáradt madár – rángat a szél
egy ujjadba fúródott apró szálka
vagy kő mi felszakadt a sárga földből
páncél folyó egy fanyar birsalma

lehet csak apró pillanat vagyok
illat gyors szó (zárt ajtó a világban
sivatagban homok fáta morgana?
/// csak egy korty vagyok a szádban

dal

kopott rádiónból
Pavarotti hangja recseg
kedvenc pókom
egy poros szálon fel-le szalad
a dal megszakad
a bemondó híreket mond
és fecseg és fecseg és fecseg

sebek

kibillant kövek
megfékezett szökőkutak
és összefércelt emlékek
ez lett a város – – –

egy óvatos kislány
és egy felsebzett talpú fiú
átosonni készül egy új világba
otthagyva mindent
saját régi dimenziójában

még át kellene lépniük
a félelmetes árnyékokon
amit az idő tolt arcuk elé mementónak
de a bámész emberek közt
elveszítették saját imáikat

---

megj.: „de hát hogyan is lehetne meggyógyítani a sebeket ha azok nem lennének?” – idézet tőlem

négysor(s)

valahol felfeslett varrás
valahol eltévedt szél
tegnap még furcsa utazás
ma kezed a kezemből kér

kattogás

milyen furcsa dolgok végül is a versek
szavak egymáshoz öltve // és látszólag
értelmetlenül kattognak suhannak
és salsát táncolva játszanak szerelmet

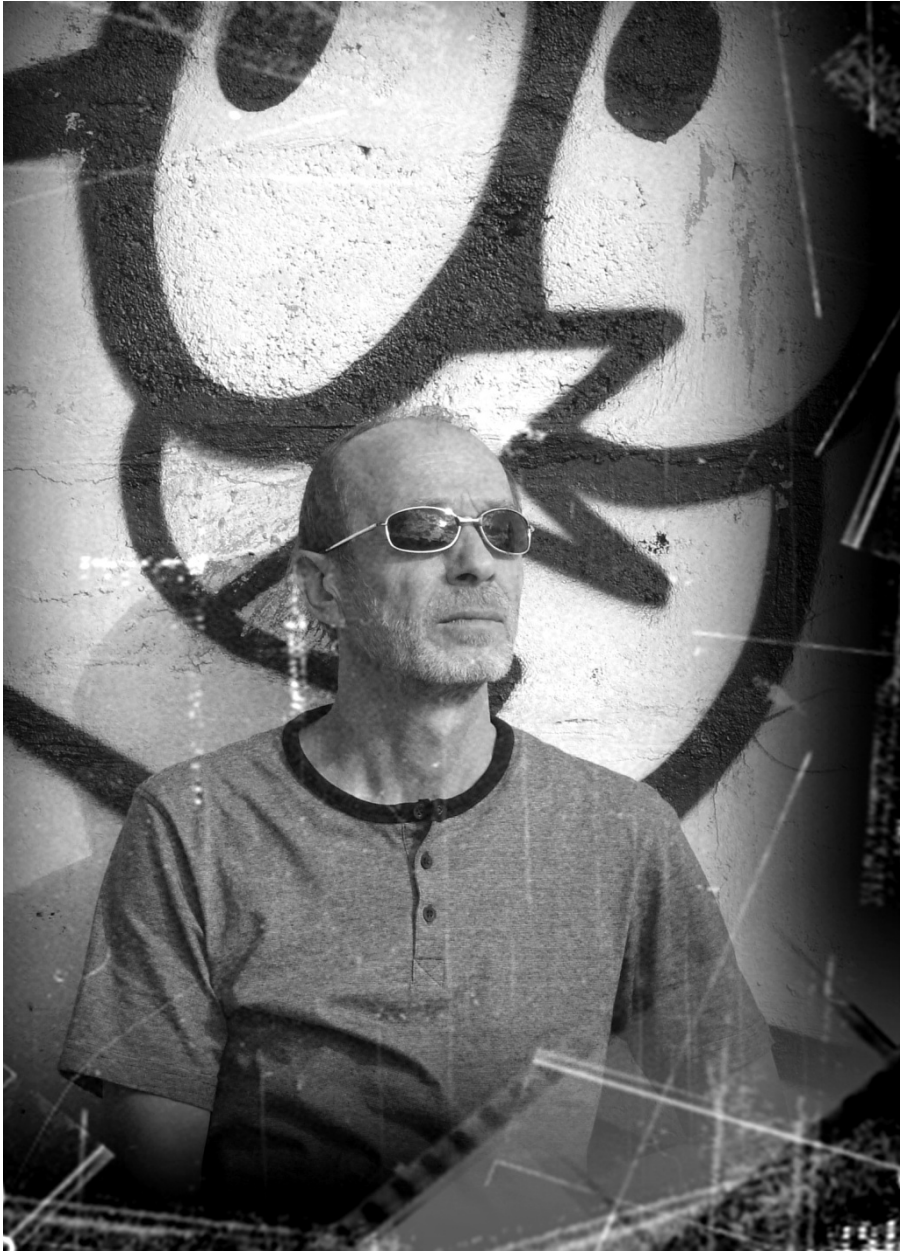
mondtam már versekben sokat az életről
festettem bennük balkonon könyöklő
felpuffadt közönyt hol megállt az idő
és versekben néztem meg Istent is – fentről

szavakkal szálltam szakadt madarak között
és vakondok voltam papír pad tükör
elfáradt hullám csak idegen csak könny
figyelő szempár meggörnyedt vállak mögött

már elfáradtam csak recsegnek bennem
csak pattognak koponyámban a szavak
leírnám őket de visszatart a félelem
[elvesznek a térben és a valószínűség-számítás szerint 1% az esélye]
hogyan megértik őket akiknek szólnak

---

megj.: köszönet az ihletadó költőnek, Louis Aragonnak

csendélet

ágon hintázó madár
egy méh a sárga virágban
ismétlődő dallamok
az utcán tüntető

esőcseppek

hát ez az élet
ahol a versek hiábavalón ordítanak
ahol tehenek tolongnak mindenütt
és kitárt karjaikban celebek / hideg van
a napok meg csak mennek valahová

hát a versek csak arra jók
hogy egy pillanatra megálljunk
és kikiabáljuk
a reggeli ébredéseket ürességeket
káoszokat / hideg van / harag
és szajhák és rohanás
és kufárok mindenütt
hát feleslegesek már a versek
/ hiszen te / ki és ha olvasod
nem válaszolsz
----- megszakadtak az álmok
----- a mozdulatok elköltöztek

akasszuk múzeumok ruhatárába
pecsétés kabátok közé a verseket
/ felesleges szavak azok
hol vagy / hol vannak azok a rímek
az énekek a sóhajok
amiket kicsiszoltunk fülekbe suttogtunk
a vágyak a csillogó homokszemek

görnyedten állunk és nézzük
ahogy a nap menekül
ahogy az ég és a föld egymásba mar
ahogy a szürkeség ellopja a dalokat
az érintéseket a csókokat
hideg van ----- hideg
csak a tarka szél üvölt eltakarva
a torkunkból kiszakadt hangokat

hát óvatosan észrevétlen
megszégyenülten és nevetségesen
elkukullogunk oda
ahol helyünket megjelölte
régibaszott döntésünk / ahol az indulatok
felemelkednek
minden kaotikus
----- és mégis rendszeres

hát belenyugszunk az edények csörgésébe
lépcsők monoton ütemébe
a monitorok mögött
egymás háta mögött
a csapódó ajtók mögött ülünk / mert
minden vers
csak árnyék
/ csak szenvedély
/ csak üzenetek azok
amiket már nem akar meghallani senki sem
/ amiket már nem akar tőlünk ellopni
senki sem
/ amikből majd az idő
a vén csoroszllya
unalmában
felesleges esőcseppeket csiszol

[ha]

ha sétálsz az utcán
és meglátod a szavakat
amiket elejtettünk
te lehajolsz hozzájuk
hogy megérintsd őket

de azok kiperegnek ujjaid közt
és csak ismétlik magukat
míg el nem koptatja őket az idő

mert

— — — mert már itt az este
ideje felemelni a fejünket
törődni a kátránnyal megfojtott gerendákkal
a dohos és dülöngélő kéményekkel
mosdatlan kezekkel és mosdatlan szájakkal

a sarkon már igazgatja harisnyáját az a kurva
befogadni kész a világot
ágyékában olcsó az ötperces kokain
csak a rendőr tanácstalan
zsebre dugott kézzel zavartan áll

a lámpák végre hasznosak
és mind olyan egyforma és fegyelmezett
a sikoly megmerevedik a huzatos pályaudvaron
ez hát a város nézd — — —
[csak a kocsmákban féktelen a hangulat]...

a fénnel felszabdalt utcákon
rohannak haza az emberek feledni az átkozott napot
látod? az a férfi ott konfekciós öltönyében
otthon végre nyugodtan úr lehet
és hanyatt döntheti remegő vágyait

játék

körbeülni az asztalt
emelni a tétet
eljátszani a becsületet

szakadt szonett

egy / szerelmes verset akartam írni
de elfogyott minden szavam
szépeket mondani [– – csak halkán]
és oktató válaszodra várni

de minden szótagot keresztben lenyeltem
tátogok mint szatyorban cipelt hal
köröttem nincs már semmi csak fal
és a sarokban felejtett szerelem

figyelem ahogy köztünk a csend forog
ahogy nézel rám vádló szemekkel
szürke agyamban mégis egy szó forog

kimondanám ha szemedben lehetnék még ember
leírnám – de megbotlanak bennem a sorok
[hát nehezen elkezdem – még egy/szer...]

kacagó szonett

tüzet raktam mert elhagyott az azúr
tüzet hogy befúrva méhedbe szemem
lássalak és magasra tartott kezem
ölelhessen mielőtt lealkonyul

látok benned minden hegyet és folyót
füvet tolongó padot hol ülni jó
és nézem mint fullad vízbe sok hajó
látok kaput lépcsőt bilincset rondót

belemerültem testedbe ó város
minden kurvád papod lesüti szemét
mikor ott járok hol szerinted tilos

majd egyszer újra felhasítom hasad
beléd nézek /// aztán lefekszem eléd
hol az örület kacag kacag kacag

---

megj.: köszönet az ihletadó költőnek, Éluárdnak

meztelen szonett

izzó hőségben felszakadt aszfalt
nyitott kupéban megszédül a szél
sápadt diófán elaludt levél
szomjat oltani vízért sír a part

függöny – – – mögötte meztelen nő áll
vágytól remegő szép mellén csillan
egy kis vízcsepp majd gyorsan elillan
ajka megremeg forró csókra vár

/// szőke kisfiú képet pisil
a hőségben dülöngő falra
és mikor felpillant az égre

a nő ágyékán egy szexepil
épp rákacsint csodára várva
[két éhező forró tenyérre

őrült szonett

valahol szöveget ver egy álnok kalapács
a közelben épp szül egy nő
verebekkel veszekszik néhány utcakő
asztal lapjába vési magát a tudás

csikorogva forog körbe egy villamos
a sínek az égbe futnak
vén tudós lelkesen ingereket kutat
róthajú utcalány lavórban fogat mos

keresztben fekszünk a törött lábú ágyon
szép hátadra tetkót éget
a megvénült sárga csillár érdes lángja

az ablak előtt görbe akácfa ágon
egy berekedt birka béget
s én reszketve várok az utolsó csókra

félkész szonett

valami könnyűt kellene most írni – – –
míg csodálva nézem lehulló könnycseppet
festeni egy tenger felett futó szelet
és megmarkolva kezéd elrepülni

vállat rántani elveszett csókokra
könnyedén odavetni félmondatokat
érteni a tükörben feledt mosolyodat)
rángani éji dalokra hangolva

írni kellene most valami lágyat
egy sikolyra hangolt egyszerű zenét
megmutatni neked egy bohóc életét

nézd // már fehérre festem ráncos arcomat
? látod – milyen apró mozdulat e vers
neked adom (bár még nincs kész – nagyon nyers

stoicika – szónet

szentelen hajnal sugara döfköd ku
pán ugrok az ágyból már rögtön hat múlt
villany fel keresztbe villanó vaku
két kék papucsom riadtan elgurult

lelkesen nyomok fél fogamra való
pasztát (f)eltalálom magam arcomra
ragad pár csepp magamba rántok két jó
tojást s fejjel rohanok fel (a) falra

de hova e sietség? mint félelme
tes bomba az én időm úgy ketyeg és
ha vissza – fekszem – fordul tán értelme

ám hozzám ragacs... és nélküle kevés
dologfutást szervezhetek – nagy körme
net – és kiszakadna a tér-idő-rés

---

megj.: stoicika – utalás a sztoicizmusra

az ajtó

az ajtót becsapni

kívülről

belülről

mondatok

1)

mert már a gondolatok ideje lejárt
veszélyessé és értéktelenné vált
a szépséget gyorsan el kellene adni
és menni menni menni messze menni

2)

mennyezetre rajzolni a félelmet
hogy a dölyfös fejjel járók is lássák
utcakövekre festeni a szépséget
hogy a lesunyt fejjel járók is lássák

angyalok éneke

mindenféle angyalok

ködbe szürkébe lilába kékbe bújva lelkesedve csevegnek mesélnek énekelnek lantokat pengetnek és szárnyaikat rezgetve remegnek hogy valaki mérlegre teszi az eltévedt hangokat a kancsal dallamokat

de nem kell rettegniük

csókot kapnak csak hát boldogan legyezik szárnyukkal egymást magukat a barátokat az amazokat és nyeles nyalókat szopogatnak és leülnek körbe simogatni egymás arcát tollát saját hangjukat selyem lepel-ruhájukat és mézzel ápolják óvják kenegetik hangszálaikat kábán forognak és ájultan csüngenek a vezérhangokon és mennek utána vakon hajszálaikat fésülgetik és a tükörben szikrázó Vénuszt látnak

a földön közben

szejhák könyörögnek egy csókért kéjért szerelemért ölelésért és koldusok mennek megnézni csodálni a naplementét és vakarva ágyékukat kegyelmet kérnek a sunyi árnyékok porba sárba latyakba lépnek visongva remegve a bábok és fényeket hazudnak a sötét büzlő kapualjakba és centekkel csörögnek és bankókat lebegtetnek reszketve kegyelemért imára kulcsolódnak a kezek a bronzharang alatt amelyik csak zúg és zúg magába lopva minden fényt és hangot hogy aztán kiokádja azt a földre

de az istenek most nem érnek rá

máshol ezer a dolguk terveket rajzolnak a tengerek vizére és vitatkoznak vállakat veregetnek és szavaznak közben és leülnek a fák tetejére gondjaikat rendezni ünnepelni ultizni sakkozni és a bokrok közt nézelődve hümmögve beletúrnak szakállukba

így hát csak a kinevezett

serteperte főangyalok repkednek lázasan a szférák és a föld között magukkal cipelve minden édes érdekes fényes szelet fátylúk redőiben eldugják a hangokat a nap sugarát felfejtik színes selymeket fonnak belőle a földről az égre és az égről a földre hegedűhúrokat sodornak és körbe körbe táncolnak forognak csókokat hajigálnak és hízelegnek hogy őket szeressék őket kövessék a csillogó szemű önmagukat felejtő angyalok

és megsimogatják a csaholó kutyákat
és elhallgattatják a hóbörgő oroszlánokat este vissza-visszhangozzák az
énekeket refrénben zengenek hálát az angyalok és fent hallgatnak a
csillagok fekete lyukak a holdak és lent a rovarok a madarak a fényes halak
a szamarak a borzas hernyók a halandók

és a főangyalok

az átsuhanó szelekből virágokból füzért fonnak a rácslakók nyakába
felemelik fejüket a fák a házak az asztalon felejtett kopott tárgyak az
aszfaltfolyókon rohanó autók az éjjeli pillangók a nyomorgók és átjárja
őket a csodálatos vágy követni a szószátyár mennybéli seregeket

és az angyalok énekelnek

míg csordában mennek a kertben isteneket félve isteneket emlegetve
istenek által feledve új isteneket keresve a főangyalok nyomába lépegetve
éljenezve boldogan szipogva zokogva nevetve

ám néhány berekedt angyal

elfáradt angyal megtört angyal megalázott angyal a sarokban hallva érezve
a hamis hangokat látva a szirénénekektől kábult angyalokat – a levegőből a
tűzből a vízből a földből színeket kever és kusza fonalat teker a facsigák
házára

epistola

igazi karnevál jelmezbál farsangi bál volt a ruhatár tömve fogásra dobva minden gondolat dübörögve szólt a zene a pincérek izzadtan hordták körbe a bort a pezsgőt a sört a port felferve táncolt a vihogó tömeg rezgőn járt kezük lábuk faruk szállt a konfetti meg színes szalagok eldurrant pár lufi néhány puki vitte a forgó szél
a számla meg csak dagadt

dagadt úr és vagy százkilós Venus forgott tekergett kígyóval kezében Laokoon csörgött a cassa egy Dazsbog hasa rezgett homlokán kicsapott a só очень хорошо ordította meg beautiful habzik ömlik az aranyló lé hátul a konyha mélyén zsíros fazekak közt aludt a mosogató a szakács kockás fenekébe törölte izzadó tenyerét és kavart
unottan egyedül ültem

az esztrádon a dobos mellén kivillant a szőr elszakadt egy húr sir! még egy kört suhant a pincér sárga fény pásztázta a plafont összefont karral figyelt a chef mondom farsangi bál volt lábam taktust vert a zene ráfolyt a falra körbe két görbe hangjegy a sarokba ragadt elakadt valaki torkán a szálla és akkor tust húzott a kar
vetélkedni indult a maszka

és az újra dobbanó zenére rángva vonult a termen sok páva két szőke vonatozott körbe mögötte egy öreg beöltözve árva Huckleberrynak kis kopasz Nérónak és jöttek akik indiánnak Lajosnak vagy tizenhatnak és rángott Attila az ostorával Cézár két vigyorgó rabszolgával csörgött a lánc ránc rángott egy banya arcán
ringó kerek farral vonult a sok girl és egy earl

a vihogó tömeg tapsra csapta karját látva Persephonét Delilát Püthiát Canossát a szerelmét feledő Júliát cigarettázó kurvát jött egy terrorista kezében bomba unott nimfa szakadt ruhában a kínai császár Napóleon és Ikarus törött szárnyal Furia és egy bús képű lovag öreg Esmeraldával ügyvéd és szemét bekötve a lusta Iustitia rendőr egy bíró
űzzük a telet
űzzük a telet

űzzük a telet ezüstben aranyban frakkban fátyolban és jött bundában a farkas és Piroska fél lábán ugrált az ólomkatona Seherezádé Aladinnal cár atyuska egy víg kefebajszossal és csókot adott Dianának egy herceg Ádám és Éva Léda hattyúval lába között és táncolt a tömeg hullámzott rángott mondom bál volt farsang már csak én csak én ültem egyedül

és néztem az ütemre rángó Júdást angyalnak öltözött lány lány hastáncba kezdett két clown kacagó álarcán vörös könnycsepp és királyok állatok mind mind forgott vonult rángott a terem morgott a zene s elem lépett hátán lazán átvett kaszával a Halál gyere gyere velem kért és én nevettem míg ő belém karolva táncolva a sor végére vezetett

négysor(s)

összetört beszéd
hangpihék a fagyban
merev derékkal állunk
üres szemgödreinkben varjak fészkei

---

*megj.: „összetört beszéd, hangpihék a fagyban” – idézet Lorand Gaspar:
Patmos c. verséből (ford.: Varga Mátyás)*

coccidia

amikor felvisít az utcán hirtelen a
— — — gránát! hasra!
a házmester megcsóválja a fejét
— — — megint nem viszik el
— — — a szemetet
mondja
és a harmadikon
leeresztik a redőnyöket
— — — istenem! micsoda...
amikor bombatalálat éri a nyolcadik emeletet
a házmester felsóhajt
— — — tatarozni kell majd
az emberek fehérneműiket beszedik
a szárítókról
— — — most (még) üres a kötél
amikor katonák jönnek
és felszaladnak a lépcsőn
miközben leesik ezer hüvely
a házmester dörmög mert sáros a bakancs
és kiteszi az ajtóra
— — — lakás kiadó
aztán a penész-szagú szobában
az asztalra görnyedve esténként
mindenkiről mindent feljegyez
amiért majd egyszer díszes érmet kap

---

megj.: *coccidia* (e.: *kokcidia*) = kórokozó véglény

lenni

csak még egy sort kellene leírni
esetleg kettőt – gondolatokat sorba rakni
és elfelejteni minden szeretőt

feszültséget konnektorban hagyni
lazán legyintve – jó lenne a falon átnézni
és nézni fel és le és egy keresztre

és arcomra álarcot ragasztva
írni kellene egy verset – más bőrébe bújva
és feledni a szerelmet a szenteket

csendben az asztalnál ülni ülni
átértelmezve mindent – mindent elfelejteni
nézve a keresztre feszített szentet

csend és szavak

a szavak néha csak arra jók
hogy eltakarják a mozdulatokat

a csendet fel lehet szelni
a vékony szeletek közé
be lehet illeszteni a szavakat

néha a csend átváltozik
könyörtelen emberré válik
– – hogy felszakítsa a sóhajokat

csak ez a csend ne lenne
mit vékony fonalaikkal a pókok felkötöttek
szobám négy sarkába

most

most lábujjhegyen mennek a komor utcán
és a szürke ablakok mögé bújva csendben
ráncolják sápadt homlokukat az emberek

én is kabátom alá dugom trombitámat
/// árnyékom a repedezett aszfaltról kérdően figyel
ahogy halkán számolom hátralévő lépteim

[...]

1)

egy választ kerestem // mit bánok már jobban
hogy valamit elkezdtem – vagy annak vége lett

2)

a bölcsesség köve hány karátos?

3)

másnap hogy lett egy szívrohamom
emelkedett a részvétárfolyamom

4)

a fénynek van árnyéka?

5)

az egyenes szavak sohasem találkoznak

6)

valóság ez – nem csak képlet
 $E=mc^2$

a megszólíthatatlanhoz

ma gyar / ló homokkristályok karca
ordító kakasok sarkantyúja
száguldó kövek pattogása
malmok őrölte lángok közt ülök

a levegőben pókok szötte háló
a földön visszhangok árnyékai
újságpapírok plakátok betűinek tánca
a sarkokban gubbasztó csók

fel kellene tekerni a gombolyagot
cinkék pinyőkék között sétálni
krétával körberajzolni az árnyakat
széttörni a hamisan szóló hegedűket

te megszólíthatatlan [nevedbe bújik
minden hév rád hordja összes szennyét
mindenféle szalagba tekert érkező]
mosakodj meg a harmatos fűben

korlát

az évszázados kőlépcsőket
homorúra koptatták a csoszogó lábak
a vaskorláton át
a sötét mélybe hajolnak
az öngyilkos sóhajok

ikaros

itt lent sárban fetrengő gőgök
könyökbe gyűjtött erő
száraz fák csúcsán fekete madarak
kocsmaasztalon lapuló söralátét

a kétségbeesett lámpák fénye
csíkot húz a ráncos arcokon
szemben ingó kurvák sorfala
a lábakon kérdésekből font bilincsek

panoráma ablakok mögött
sakálok ugatnak apró telefonjaikba
körbeforognak unottan az óramutatók
egy sikoly pörögve hull az utcakőre

a szákban fuldokolnak a meztelen szavak
apróra rágott csillagok a fogak között
a fülekben kantáták dadognak
görbe hátaik mögött koppanó sarkak ---

--- egy hullámszó domb tetején
a megtiltott döntésedet meghozod
karodra viasszal tollakat ragasztasz
meztelen hátadat nap csókolja

tested a szél csúcsára felfeszül
az ablakokon szárnyak ezüst árnyai
nevetve a földre hullajtod
a múlt éles cserepeit [szabad vagy ---

--- karomra viasszal tollakat ragasztok
meztelen hátamat nap csókolja
testem a szél csúcsára felfeszül
/// az ablakokon zuhanó szárnyak árnyai

tájkép

ez a kép már nem meztelen
nézd – – a füből hogy nő a harag
és a kékre festett égen
mennyi düh ül és néz hallgatag

a földnek combja fojtogat
könyökbe szorítva torkomat
és vörösre sírt szem a nap
minden vonal kis értágulat

a fa egy égbe szaladó
styx és léthé és eridanos
a világot erőszakoló
még-életért sikító fallosz

az ember van lefestve ott
– – mondom én ha kérdezed félve)
minden szín néma elhagyott
könyörgő kérés a szemekbe

---

megj.: Styx, Léthé, Eridanos – az alvilág folyói (Styx az élők és a holtak birodalmát elválasztó határfolyó, Léthé a feledés, Eridanos az emlékezés folyója)

kávé

f l pohár bor

k v  kaktusz gyertya

az asztalra potyog  szavak

// később életre kelnek

túlélted

ezt a napot is túlélted
nem kellett hívnod a 104-et
átemeltesd fejed felett a tested
érted? a tested a fejed felett

reggel még beroskadni érezted
az aszfaltot rohanó lábad alatt
a biztonság kedvéért a falat nézted
hogyan ne láss más – hát nézted a falat

melletted mindenki elrohant
és te is rohantál valami után
estére mégis minden elrohadt
az élet is szobád rohadt falán

de megmaradt ajándéknak az ágy
bent feküdve elképzelted magad
amint ágyékdobba harap a vágy
és te az égre homorítottad hasad

metró

az ajtók záródnak
kérem vigyázzanak
zörög csattog
gyors és pont odamegy
és mi
egyszerre hajtogatjuk
az újságpapírokat
ráhajolunk a telefonunkra
már nem köszönünk
senkinek

nyomok

hangja sötétben megbicsakló gordonkahúr
gesztenyefáról alápörgő fáradt levél
szűz hóba hulló vércsepp koppanása
féknyomok fekete sajtó bitumenen
/// hangja tátott szájú miért

szeme Picasso képéről leömlő barna álom
megrepedt tükörbe ragadt pillanatkép
egy tó – felfordult ladikok a parton
sarkában fáradt tegnapok buzdulása
/// szeme szépiába mártott kérdőjel

fülében tétova lépések a fehér folyosón
elfelejtett szerenád harmatos hangja
Bach orgonájának megrepedt fújtatója
hűsítő lélegzet-suhanás a hálóing alatt
/// fülében félénk könnyörgés

az arca
/// az arcán végigsimít lélegzetem

el/hallgatás

már nem beszélünk egymással
por lepi a szavakat
hangszálaink teljesen berozsdásodtak

virágok

kamilla

ó – imádd a földet
rajta nyílik a gyönyörű kamilla
és sétálhatsz a zöld gyepen
szabadon dolgozhatsz testén
hiszen „Arbeit macht frei”
ó – imádd a földet
ha dózerrel tolják is föléd
hiszen rajta nyílik a gyönyörű kamilla

muskátli

ócska putridnak ablakában
virágzik a piros muskátli
az élet oly szép
vaskályhában ropog a tűz
míg virágos gönceid varrod
„Meleg othon, jó feleség, férfijaknak mi kel egyéb”
ó az élet oly szép
hiszen ablakodban virágzik a piros muskátli

pitypang

mert azok a sárt gyúrva masíroznak feléd
eltapossák a mezőn a pitypangot
te kerítést emelsz erőket gyűjtesz
tetveket patkányokat és majmokat
hogy megállítsák a vágyakat
és mert elfeledkezel arról
hogy ők is emberek erőidet rájuk uszítod
hiszen eltapossák a mezőn a pitypangot

téli anzix

a nyitott ablakban álltam s néztem
ahogy a madarak magukból a drótokra
gyöngyöket fűztek és a kottáikat
tanulmányozták elmélyülten
a varjak öles léptekkel csendben
fel-alá sétáltak a játszótéren

a házak is hallgattak
egymáshoz dörgölték testüket
balkonjaik átlátogattak a szomszédokhoz
és teával kínálták egymást
az öregek pipáztak
és fázósan becsukták a kapukat

a lámpavasak szépen sorbaálltak
szuszogva melengették kalapjukat
izgatottan forgolódva figyelték az utcát
és a közeli fákkal eszmét cseréltek
a dinoszauruszok kipusztulásáról
egy kutya álmában felugatott

a szobában feszes vigyázzban
némán állt nyolc elsápadt gyertya
a függönyök összekulcsolták kezüket
[ő felhúzott lábait átkarolva
Perfect dalokat hallgatott
míg tőlem épp elfordult a Hold]

---

megj.: *Perfect* – lengyel rock-együttes a 80-as években

dalocska

süt a Nap süt a Nap
életem sétál az ágy alatt
kérdés száll kérdés száll
rock and rollt táncolva rám talál

hull a hó hull a hó
nyihog a fekete hintaló
néz a lány néz a lány
kis mosoly mászik a ló farán

sűrű köd sűrű köd
madárka nevet a Hold mögött
szól a dal szól a dal
felhők közt úszkál a sárga hal

fú a szél fú a szél
John Lennon álmomban tovább él
hallgatok hallgatok
fejemben éneklő harangok

eső es eső es
szemed a számon egy szót keres
ölelj meg ölelj meg
hátamon sétáljon két kezed

lépések

lépteink kopogtak a köveken
hol te mentél elől
hol én néztelek

a torony

és akkor a kőműves ki mestere az építésnek
körbenézett méricskélthabarcot kavart
megdörzsölte homlokát és felépítette
fűből tűzből őzek szívéből
csillagokból és darazsak fullánkjából
halak gerincéből hangokból templomok kövéből
ujjpercekből és lihegésekből a tornyot

majd jött a nagy organizátor
papírlapokat húzott ki zsebéből
homlokát ráncolva kiosztotta a kulcsokat
sántáknak szerelőknak utcalányoknak
kereskedőknek ágyúikat görgető katonáknak
tolakodóknak meditálóknak és kérkedőknek
számolt és aláíratta a végzéseket

de az apró szobákban nem fértek el a kinyújtott kezek
az öleléseket elárulták az árnyékok
a nyílások a falakba markoltak
szárnyaikat sértődötten összecsapták
és mikor Saint-Saëns állat-karneválját kinevette a hold
mikor meggyulladtak a virágszirmok
akkor az emberek duzzogva elköltöztek a pusztákba

obscura

kalapot inget a kezem gyorsan leránt
ledőlök meztelen hajótörött e parton
s míg az éj kényelmesen fekszik a hajnalon
számolom az ég ezer megvadult madarát

közben beszélgethetek nyugodtan a széllel
messzi híreket hoz az ösvényen túlról
a hangokról – ahogy fogak közt fuldokol
az a sok kérdés és mindent összekever

de most nem érdekelnek a panaszok
a koszos eget nézem keresem az istent
én is kérdeznék tőle ha már ott lakik fent
hova lettek a csókok a lepkék virágok

hol laknak az ősök és miért vagyok én
fullaszt a nevetés mit legyűrtek torkomon
maradt a halak monoton nézése a korom
és a városban bóklászó tarka tehén

gyorsan elindulok vissza honnét jöttem
jazz románc falak és napilapok közé
ernyő asztal pincér járdára ömlött kávé
s mert félek – árnyékomat sietve átlépek

---

megj.: „Kalapot, inget a kezem gyorsan leránt, ledőlök meztelen, hajótörött e parton” – idézet Jean Cocteau: Dél c. verséből (ford.: Vas István)

négysor(s)

ülünk az ég korlátain
mint elítélt fegyencek
nevetünk madarak szárnyain
markunkban nevetnek a szögek

---

megj.: „Ülünk az ég korlátain, mint elítélt fegyencek” – idézet Pilinszky János: Trapéz és korlát c. verséből

egy szőke költő

egy szőke költő tán megőrül épp
haragját zsebében hordva dünnnyög
átkarolja vállát az őszi szél
és fülébe susogva sündörög

a kövér nő ernyőbe öltözik
ágyékát egy újságnak eladja
a pap az oltár mögött vetkőzik
lesuny fejfel gondol Máriára

az utcákon sétáló emberek
repedéseket néznek csendesen
láttukra a fal szíve megreteg
mint vér csorog le rajt' a félelem

két koldus a padon könyökölve
suttogva gazdaságról beszél
könnyező falevél siet a földre
szédelegve – a jövőtől fél

üres csillagokat ken az égre
két extazitól megőrült veréb
s a hold hangja besikít a csendbe:
egy szőke költő tán megőrül épp!

---

megj.: „Egy szőke költő tán megőrül épp” – idézet Alfred Lichtenstein:
Szürkület c. verséből (ford.: Tandori Dezső)

a lovak megtorpannak

a lovak megtorpannak a kopár hegyélen
hol kettészeli a napot a horizont
az emberek szeméből iszik a félelem
s elégedetten magával szárnyat bont

férgek másznak a repedt házfalak között
árnyékuk rettegve szétfolyik a járdán
vén bűgőcsiga kábán egy kötélén pörög
nyelve kifordul szederjes száján

vén urak állnak rozsdás balkonvasnak dőlve
gőgösen a fent kúszó felhőket nézik
varjak zuhannak sírva a fekete télbe
szétvágják a levegőt tűhegyes karmaik

odabent kislányok apró mellüket fogják
szégyenüket lemosták a zuhany alatt
s míg megfordul nyikorgó tengelyén a világ
vértócsába hanyatlík sírva a nap

---

megj.: „A lovak megtorpannak a kopár hegyélen”, valamint „S vértócsába hanyatlík mindjárt a nap” – idézetek Theodor Däubler: *Kurta nap. c. verséből* (ford.: Rónay György)

abstract haikuk

*

beszélsz hallgatlak

-----

semmit sem értek

*

nevetek rajtad

:) :) és ettől :(:(

rossz lett a kedvem

*

?? ??

rosszul kérdezel és most

jó válaszra vársz

*

~~~~~

és elsiklik mellettem

a gondolatod

*

híresek lettek

o o o o o o o

üres szavaid

varjak

holnap is letesszük a virágokat
komoly képet vágunk
az idő állítólag szép lesz
hűvös de süt a Nap

pár szónoklat
esetleg elénekeljük a Szózatot
— — — kell az ünnepekhez az ilyesmi
aztán kezét fogunk néhány ismerőssel
akiknek elfelejtettük a nevét
de egyáltalán nem lesz fontos
hogy bárkire is emlékezzünk

minden évben ezt tesszük
mert figyelni kell az egészségre
a nyugodt lelkiismeretre
— — — fent már gyülekeznek a varjak
/// közeledik a tél

---

megj.: 2011. október

martwa natura

kép a falon
fekete óra
Pierrot lóg a szögön
megrepedt lámpafény
virág
üres tükör
magukba zárkózott szekrények
könyvek néma sora
hideg ágy
megdermedt hintaszék
a sarokban én
az asztalon pohár
falán megkövesedett víz karikája
szélén ajkának rúzsnyoma

---

megj.: martwa natura (lengyel) – csendélet (szó szerint: élettelen természet)

anyajegy

ujjaid végére fűzött báb vagyok
két kezem tapsol – – – látod?
szád szegletében egy mosoly
mellbimbódon alvó lehelet
combodon futó ideg

anyajegy arcodon
az orvos szerint könnyen eltávolítható

kér[d]ések

1

de mit kezdjek
a birsalma szagú háromszögekkel
ott a köldökök alatt
a görcsökkel
amik az izmokban laknak
combok súrlódásával
azokkal a kifinomult kezekkel

2

és itt van példának okáért az a sok
mellekre ütött
de már rég elhagyott kereszt
zsoltárok elhamvadt pora
a föld féregrágtá labirintusa
a gravitáció és a vágyakozás
istenek közömbössége

3

és mit kezdjek a kérdésekkel
mindenféle ócska költeménnyel
amit a penészes falakra festenek
és legfőképp mit kezdjek azzal
a címben felejtett
teljesen felesleges betűvel
vele mit kezdjek

hallgatni akarok

már nem érdekel ahogy meghajol a cirkuszi bohóc
és dördül a taps és nem érdekel
ha a koldus műlábát hóna alá csapva elszáll
sem reggel sem este sem kezdet sem final
sem ahogy a hangok verik az üllőt
– nézz rám szememben parázs

és nem érdekel akárhogy nyúl hajamba a szél
ha a szomszéd üti a szöveget már nem érdekel
a lány köldökében a pearcing
sem az alatta borotvált háromszög sem bugyi sem ing
és az sem ha átlibeg a zebrán a csípő
– erősen fogd a kezem / pupillám mélyében alakok forognak

már az sem érdekel
ahogy a hangszóróból kifolyik Pavarotti hangja
és a sárga méz a csorba kanálról az ölembe ömlik
és nem érdekel a szálfka se és mi és meddig
ahogy remegő kezedből az idő menekül
az óra hallgat a falon – borulj a vállamra kérlek

már nem érdekel az amorf kérdések sétáló fala
se a csodálkozó pillantások
se a szájak sarkából lecsorgó áhítat
nem érdekelnek a kongó hangok a pillanat
a véletlen kérdések az esetlen lépések
sem kezed rándulása – ne kérdezz hallgatni akarok

kereszt

a három szög szögeinek összege

visszapillantások

néha vissza kell pillantani
hogy lássuk az elhagyott szavakat
csörgősipkát rázó mozdulatokat
összeadni kell és kivonni

meg kell hallgatni a mókusokat
a hegyet lassan körbesétálni
– várj ! az ablakot ne nyisd ki
most írok – öleld át a mondatokat

néha meg kell halni
hogy újra megszülessünk
és elindulhassunk egy járatlan ösvényen
hogy megint ártatlanok legyünk

sarokban

minden sarokban ott a bánat
mellet tépő fájdalom
de ha ordításra nyitnám számat
inkább köldökömet bámulom

[voltak szebbek is a percek]

mert voltak szebbek is
a percek a napok – – –
amikben nem volt annyi genny
minden szakadást
össze lehetett varrni
voltak lépcsők a vonatra fel
és amin mentem míg mozogtak
akár szembe is

tavasz is volt
amikor le lehetett festeni a falat
és a fűben ülni
– – – az ágyban jó volt
és csak utána jöhetett be a szél
az ablakon
talán pár dolgot érdemes kikeresnem
a cipős dobozokból

a dobozokba gyömöszölt mozaikok
lassan megpenészedtek
a szél ki-be jár az ablakon
[ma már megvárom míg jön
az alacsony padlójú busz
// míg ideér azon gondolkodom
érdemes-e megvennem a jövő havi
bérletet

sikítás

sétáltunk a hídon
odalent lustán gurult a víz
a sötétben alig látszottak
a civilizáció műflakonjai
ernyőnket rángatta a szemtelen szél
komoly arccal beszélgettünk
a NAGY dolgokról

hirtelen sikítva a vízbe ugrott
nem messze tőlünk egy lány
szoknyája szétterült a vízen
– ne sikíts –
kiáltottunk rá

de már elszálltak messze FONTOS dolgaink
s velük lebegtünk mi is a sunyi szélben

égő zsiráf

és mondd csak
kérdézttem

ő támaszkodott a falnak
lazán és rutinosan
lenyomta az offot
szájából kifüstölt

mondd csak
rugdaltam egy
kavicsot bátran
mert a kavicsok
nem rúgnak vissza
és nem kérdeznek
és nem panaszkodnak

nézett rám
tüzes szemeiben
tizenvalahány év
tapasztalata
és a bíbor ég
száguldás
szárnyalás
és a holnap
holnap ki tudja
mi lesz
de valami
mindig
és barna szemében
kérdések
nem tudta
nem tudta
a micsoda miért
és kicsoda hol
se hogy hol a miért

és mondd csak
kérdeztem
olvasni szoktál

persze
húzta ki magát
kivillant gyönyörű
melle
visszanyeltem virtuális
nyálam

szoktam
reklámlapot he-he
az van ingyér
és van haszna is
neki bazmeg
a többi süket duma
üres duma

üres
fején jól állt
a zöld kis kalap

mellettünk közben buján
lángolt a zsiráf

---

megj.: Salvador Dali tiszteletére

[...]

a második emeleti ablakból kihajoltak
egy szaxofon rekedt hangjai

aztán csend

el kellene indulni már
és tenni valami teljesen feleslegeset

megrepedt

– azt a bonbont kérem
azt a szív alakút
ha lehet – lágyan
emelte fel a piros dobozt
mosolya apró gödröt
ráncolt ajka sarkára
két bodor hajfürt
leszaladt homlokán
csillant a szeme íriszében
a romantika
erotika
a tükörben a falon
kékre váltott a neon
9 és ½ hét
függöny mögött
táncoló nimfa
– vadászni induló
nimród vagyok
szférák zenéjét hallom
mogyoróbokor ágai
közt átsuhan a szél
– kétezerkettőszázötven
készpénz vagy
kártya ? – hallom
és akkor akkor akkor –
a falon a tükör megrepedt

pórus

mikor a felhők a földre ülnek
az emberek
nézik az égen hömpölygő madarakat
és százalékokat számolnak míg forog
és pörög az ideges szél / lábuk elé
tavalyi
száraz falevelek gyűlnek
és a homokozóban
----- lapát vödör öt kisautó
és pisti
épp labdázik a fűben
nagyon messziről egy sziréna
és még egy
----- még egy
az emberek sugdolóznak
és ikszeket rajzolnak a körbe
és egy fekete autóban zöttyen
zöttyen egy láda teli lyukas labdával
és ferri és jutka
hintázni szalad
----- a hinták
felszállnak az égbe
süt a nap és sandán számolnak
az emberek az emberek bólogatnak
nyakukon az erek pont olyanok
mint a házak téglafalán kúszó indák
és a hinták
----- repülnek
és zoli és petya és már janika is
mászkál a felhőkön
de most ez senkit sem érdekel

---

megj.: 2006 tavasza

Tartalom

előre	2
utára szórt illatok	4
graffiti	5
dalok	6
[még ne mozdulj].....	7
[közöttünk élnek...].....	8
kérdések.....	9
új világvége	10
pro forma	11
megjegyzések.....	12
ébred a szél	13
hallgatás.....	14
fecnik	15
színek.....	16
egy korty.....	17
dal	18
sebek	19
négysor(s)	20
kattogás.....	21
csendélet	23
esőcseppek.....	24
[ha].....	26
mert.....	27
játék	28

szakadt szonett.....	29
kacagó szonett.....	30
meztelen szonett	31
őrült szonett	32
félkész szonett.....	33
stoicika – szónet.....	34
az ajt.....	35
mondatok	36
angyalok éneke	37
epistola.....	39
négysor(s)	42
coccidia.....	43
lenni	44
csend és szavak.....	45
most	46
[...]	47
a megszólíthatatlanhoz	48
korlát.....	49
ikaros	50
tájkép	51
kávét.....	52
túlélte.....	53
metró.....	54
nyomok	55
el/hallgatás.....	56

virágok.....	57
téli anzix	58
dalocska	59
lépések	61
a torony.....	62
obscura.....	63
négysor(s)	64
egy szőke költő	65
a lovak megtorpannak.....	66
abstract haikuk.....	67
varjak	68
martwa natura	69
anyajegy.....	70
kér[d]ések	71
hallgatni akarok	72
kereszt.....	73
visszapillantások.....	74
sarokban.....	75
[voltak szebbek is a percek].....	76
sikítás.....	77
égő zsiráf	78
[...]	80
megrepedt	81
pórus	82